

Розділ 18	190
Розділ 19	216
Розділ 20	232
Розділ 21	271
Розділ 22	278
Розділ 23	312
Розділ 24	322
Розділ 25	373
Розділ 26	381
Розділ 27	406
Розділ 28	435
Розділ 29	450
Розділ 30	467
Розділ 31	492
Розділ 32	500
Розділ 33	516
Розділ 34	520
Розділ 35	528
Про автора	541

Ця історія вигадана, як і більшість її персонажів. А втім, це не означає, що її не могло бути...

РОЗДІЛ 1

Цього спекотного кримського літа просто неможливо було закривати вікна. Утім, як і будь-якого літа на півострові, що славнозвісний своїм субтропічним кліматом і субрадянською психологією. Однак саме цього року відкриті вікна стали причиною навали мух.

Великих чорних мух, дзижчання яких злилося з тріскотнею телевізора й просто не давало спокою. Але позбутися їх не було жодної можливості, і мухи лізли скрізь і всюди, а інколи нахабніли до такої міри, що сідали навіть на голову, натякаючи, що їй необхідно помити, причому вже давно. І навіть на телевізор. Телевізор! Останнє вікно у світ, що залишилося. І там зараз показували приїзд Владіміра Владіміровича в Крим. Дивитися на це Миколі Івановичу Трофімову без сліз було важко. Путін ішов, гордий і сильний, супроводжуваний тисячею васалів. І так, цими мотоциклістами, чи то нічними вівцями, чи то степовими вовками. Трохи пива, яке тепер нагрівалося швидше, ніж встигало зігріти душу і шлунок відставника, — і згадалося, що вся історія, ця клята історія, розпочалася в такий самий день. І пов'язана вона була не лише з президентом, а й з байкерами, як їх, здається, називають.

Це було інше літо, ще до того, як Росія повернулася до нього, а він до неї. Повернулася, тому що все своє життя він провів пліч-о-пліч із Росією, народившись під Самарою в далекому 1953 році. Доля встигла покидати його, офіцера,

по всій величезній Батьківщині, поки не відпустила на заслужену пенсію, оцінивши його зусилля належним чином. Він, звичайно, теж старався, влаштував так, щоб оселитися після відставки в Криму, як мріяли майже всі майбутні військові пенсіонери країни. І йому пощастило! Так він думав. І навіть опинившись через деякий час не в Росії, не виходячи зі своєї скромної квартири на першому поверсі одного з небагатьох висотних будинків Алушти, він все одно залишався вірним їй. І його власний телевізор не дасть збрехати.

Так, той самий телевізор, що пам'ятає картинку минулого літа. Де його хазяїн був серед натовпу тих, хто вирушив глянути на велику людину. Тоді чомусь пиво ще не встигало нагрітися і він, з уже третьою пляшкою рідного «Жигулівського», намагався пробитися ближче до площі, де чекали на президента Росії. Саме тоді Трофімов і познайомився вперше з байкерами, про яких раніше міг чути тільки від сусідок, які іноді тішили останніми плітками на лавці біля будинку. А втім, він навряд чи запам'ятав би, що вони говорили. А може, й варто було... Тому що того дня Микола випадково зачепив якогось хирлявого хлопця в шкіряній куртці, через довге волосся сплутавши його зі спини з дівчиною. І коли хлопчина грубо висловив своє невдоволення, Трофімов не забарився нагадати і його явну схожість із жіночою статтю, і потенційну сексуальну орієнтацію. А коли довговолосий, вочевидь помилившись в оцінці противника, спробував штовхнути його в груди, обурюючись, відставник із радістю пригадав старі навички, одним стусаном збивши дихання шмаркачу. На цьому, мабуть, все і скінчилося б. Отримавши задоволення від кількох хвилин поруч із президентом Росії, який, здається, навіть ковзнув поглядом по ньому, Трофімов

вирушив додому. Звичайно ж, зупинився біля кіоску, щоб поповнити запас сигарет і пива. Ця зупинка виявилася зайвою, тому що там до нього підійшли троє. Одним із них був той самий шмаркач, зате двоє інших виявилися його повними протилежностями. Їх із хлопчиною ріднили хіба що шкіряні куртки та персні на пальцях. Більше помітити відставник нічого не встиг, бо його бойові навички все ж такі здебільшого залишилися в минулому.

Наступну добу, як йому потім розказували, він перебував у царстві Морфея. На диво, у цьому царстві було повно барв і образів, яких він не помічав раніше. А його сон більше нагадував реальність, ніж справжнє життя. Уві сні він знову був на площі. Там було багато людей. Вони тримали прапори. І Микола навіть чітко пам'ятав, що прапори були ті самі, радянські. Щоправда, чомусь він також чітко пам'ятав, що держаки в них були бамбукові. Наче вудки. Люди були радісні, співали пісні. Чомусь співали «Катюшу». Пісня була гарна, і Трофімов підхопив її разом із ними. Потім підхопили «Дороги». Потім раптом заспівали про оленя, який кудись біжить. Це Трофімов співати не міг і відчайдушно намагався змусити людей співати «Інтернаціонал». Але ніхто не хотів. А одна з жінок, товста блондинка, навіть ударила його по голові своїм бамбуковим прапором. Чомусь було дуже боляче, наче по голові його вдарили металевою трубою. Потім жінка зникла. Люди взагалі стали розступатися довкола нього, а сам Микола стояв на місці. І раптом він зрозумів, що люди розступаются перед іншою людиною. Це був він. Це був Путін. Він ішов дорогою, прямо на нього. На Трофімова. Один. Без охорони. Без дружини. І без Медведєва. Він підійшов до Трофімова, і коли Микола простягнув йому руку, щоб привітатися, Путін раптом опустився на коліно перед Трофімовим,

підняв його сорочку і поцілував у живіт. Від поцілунку спочатку стало гаряче, а потім раптом холод пробіг усім тілом, ніби це Снігова Королева торкнулася його. Мороз скував його ноги й майже дістався самої голови. Миколу затрясло, а Путін просто стояв поруч і посміхався. Після цього міцно обійняв Трофімова і запропонував сходити на рибалку. Колись Трофімов дуже любив рибалити. Ще в минулому житті. До Криму. І тепер вони знову опинилися на річці. Удвох, на плоту. Бамбукові прапори перетворилися на вудки. Вони пливли річкою, десь у центральноевропейській частині Росії, пили пиво. «Жигулівське». І Путін слухав Трофімова. А Микола розповідав йому, як вони повинні зробити Росію знову великою. Говорив про Крим. І про щуку. Дуже багато вони говорили про щуку. Путін, як виявилось, дуже охочий поїсти фаршировану щуку. Вони пливли і розмовляли, а потім раптом Путін скинув сорочку і стрибнув у воду. І зник. Якраз, коли Трофімов хотів у нього запитати. Щось дуже важливе. А річка все пришвидшувала і пришвидшувала рух, і раптом виявилось, що вони плывуть не десь посередині матінки Росії, а в джунглях. І це точно була Латинська Америка. Трофімов ніколи там не був, але точно знав, де опинився. І плів він один. А попереду – водоспад. Микола думав стрибнути у воду, як Путін, але було пізно. Там навколо було повно крокодилів. А в нього не було навіть весла. Просто пліт, який мчав до урвища. Микола старався гребти руками, вудками, але не допомагало. Водоспад неблаганно наближався. А потім пліт із Миколою провалився вниз. І порожнеча...

Прокинувся він через деякий час у лікарні. Зі зламаною щелепою і великим бажанням випити. Там доля і звела Миколу з людиною, яка визначила всі зміни в його бурхливому житті. А втім, тоді ані він, ані В'ячеслав, який лежав

у тій самій палаті з грижею, не уявляли, що на них чекає в майбутньому. І їхнє спілкування здебільшого стосувалося минулого – спільного військового минулого. Розмовляли вони почали з того моменту, як Трофімов зміг говорити. До цього він слухав. І мовчки випивав. Потім вони випивали вже не мовчки. А згодом Миколу виписали, і він надовго забув про В'ячеслава, хоча вони й обмінялися на прощання номерами телефонів. І був дуже здивований, коли декілька місяців по тому, наприкінці зими бурхливого 2014 року, почув знайомий голос у телефоні.

Не можна сказати, щоб Трофімов часто згадував свого лікарняного приятеля. Життя йшло своєю чергою, вихор телевізійних новин захоплював його, але тільки тоді, коли закінчувалися хокейні або футбольні матчі. Однак голос В'ячеслава відставник упізнав одразу. Людина на тому кінці дроту запропонувала зустрітися, і якомога швидше. У такі моменти прийнято говорити, що в героя одразу засмоктало під ложечкою. Але нічого подібного не сталося. Це був звичайний телефонний дзвінок пізно ввечері, коли підсумкові передачі новин уже переглянуті й залишилося просто випити чаю, заїсти його неодмінним бутербродом із вареною ковбасою та лягти спати. Так Микола і зробив, не зважаючи навіть на той факт, що зустріч було призначено в парку вже на наступний ранок.

Його приятель сидів на лавочці, нервово озираючись навсібіч. Протягом усієї розмови він залишався не менш нервовим і навіть радісно-збудженим. Був лютневий ранок, тож сидіти на лавці, хоч і в Криму, було доволі прохолодно. Приятелі вирушили прогулятися алеєю, порожньою цієї пори року. Розмова була досить коротка. В'ячеслав повідомив, що наближаються великі зміни. І вже скоро! Росія згадає про свою велич. І їй, як завжди

в такі моменти, будуть потрібні справжні солдати, які вже довели свою відданість. Він запитував, чи так само вірний Трофімов Росії, як і за часів своєї служби, і наскільки велика його пенсія. Його відданість незмінна, запевнив свого приятеля Микола Іванович, а близькість змін він теж відчуває. Не пошкодує свого здоров'я і решти життя заради Батьківщини! І охоче покращив би своє матеріальне становище... В'ячеслав радісно поплескав приятеля по плечу, сказав, що скоро вони знову зустрінуться, і пішов геть, викинувши газету в урну.

Трофімов так і не зрозумів, для чого була ця зустріч. А потім багато чого сталося. Майдан у Києві, референдум у Криму... Кілька місяців минуло, але телефон так і не задзвонив. Миколі іноді здавалося, що в репортажах із Криму десь майнуло знайоме обличчя, але, можливо, то просто здалося. Трофімов плескав по спині «зелених чоловічків», які з'явилися, радісно проголосував на референдумі й потім мучився від похмілля наступного дня. Йому ніхто не дзвонив. Минуло кілька місяців, перш ніж він знову почув В'ячеслава.

РОЗДІЛ 2

Тепле весняне сонце і ніжно-блакитне небо Сардинії розслабляли, як і шум хвиль, що з розгону налітали на скелі не в змозі здолати їх. Не зачіпали хвилі й багатометрову стіну будівлі на березі. Їхній шум долинав до веранди ресторану, який однаково цінували за смачний коньяк, який там подавали, і за краєвид, що можна було б назвати «краєвидом на мільйон доларів», якби він не

коштував дорожче. Офіціант приніс два коньячні келихи сеньйорам, які замовляли з виразним російським акцентом, і тепер неквапливо йшов геть. На терасі їх було лише двоє. Сезон поки що не почався, і навіть у такому престижному місці ще можна було усамітнитися, побоючись бути підслуханим лише чайками.

Вони були схожі, як близнюки, проте при цьому мали зовсім різний вигляд. Один із них лише злегка послабив свою краватку, був одягнений у чорний стриманий костюм і білу сорочку. Другий же, навпаки, наче зійшов зі шпальт журналу, що пропонує багатим людям розслабитися і насолоджуватися життям, демонструючи невибагливість в одязі. Рвані джинси, легкі туфлі на босу ногу і блакитну футболку доповнювали чорні окуляри, зсунуті вище лоба. Проте вік (трохи старше сорока), вираз обличчя, блиск в очах, якась невловима схожість у рухах давали підстави думати про них як про братів.

Лише коли офіціант відійшов, один із них підняв келих, погравши рідиною на сонці, і сказав:

– Ну що, вип'ємо. Крим наш!

– Ура! Слава Росії!

– Ти знаєш... Я відчуваю себе величним! От був би переді мною тут замість тебе Пелевін, він мав би впасти на коліна і відсмоктати мій член. А Мінаєв бігав би і носив мені горілку. Хоча ні, горілки не треба. Ось цей коньяк – і добре.

– Та-ак, горілку є кому пити.

– Ні, Іванич, ти зрозумій. Ти такий офіційний сьогодні... Я аж боюся!

– Не хвилюйся, я без полонію.

– Ха-ха-ха, я сподіваюся! Та й не підсипають полоній переможцям. Переможці в крайньому разі самі випивають